

Опалий лист лягає горілиць

Ігор Павлюк

Опалий лист лягає горілиць.
Корчма. Вино. Сумні круги по крові.
На пальцях вулиць тінь дають орли
І пам'ятників профілі сурові.

Фонтан колише білі копійки,
Як тіні зір. Такі полюдські тіні.
І дві душі, незлякані ніким,
Мовчанням скрипки дихати повинні.

Годинники з обличчями дітей
І сторож вітер, вітер, вітер...
Життя важке, халявсьє і просте,
Як світло мертвих, світить, світить, світить.

Прийшов монах, старенький, як пісок,
І переплутав всі мередіани.
Щось про любов казав, що без кісток,
Щось про зорю, утоплену в стакані.

Про дальню далеч, кактуси, хрести.
Про сорго, стріли, річку Колорадо,
Яку він зміг уздовж переплисти,
Але уширш — залишив листопаду.

Було нам добре. Все терпким було.
По радіо казали про потопи.
Холодним блиском мічене крило
До Азії манило й до Європи.

Печаль на рівні хліба і пророцтв.
І ми — вже не ліниві для любові.
І мовчки з неба падає перо.
І сняться калинята безтолкові.